

EL SINDICALISME

Des de fa més d'un segle, els sindicats han constituït organismes representatius dels assalariats en les economies capitalistes, superant moltes dificultats laborals i aconseguint pels treballadors drets abans impensables. I val a dir, que tots els drets s'han aconseguit amb els sacrificis i les lluites dels treballadors i sindicats. Per això el capital, si pogués, debilitaria la resistència dels treballadors i la força dels sindicats per limitar salaris i drets laborals. Ara la situació dels sindicats és precària, perquè pateixen el descrèdit i la desconfiança de la societat tant per la seva excessiva burocratització i poca democràcia interna com perquè si bé defensen els drets dels treballadors que tenen treball, sovint s'obliden dels que no en tenen. Això i les retallades en atur, pensions, educació, sanitat, llei dependència, etc., i les moltes reformes laborals, que afavoreixen els drets dels poderosos i dinamiten la negociació col·lectiva, van afeblint els sindicats, que a més s'han apropiat al poder per assegurar el finançament d'estructures, càrrecs i tècnics retribuïts, i per això massa sovint se sotmeten als interessos del mateix poder que els sosté econòmicament. I així creixen la desigualtat, l'exclusió social i la pobresa i els problemes de la classe treballadora es van agreujant. Necessitem una reforma social solidària, per a la qual són necessaris tant els moviments socials com els sindicats. Però aquests han de canviar les seves estructures i el seu funcionament, renovar els seus dirigents, donar exemple, atreure nous col·lectius i fer-se propers als ciutadans, per aconseguir junts un món més just i solidari. La doctrina social de l'Església sempre ha proclamat el valor dels sindicats com a instruments per a la consecució de la justícia en l'àmbit laboral. Però cal que els sindicats recuperin els seus grans valors històrics de solidaritat, fraternitat i dignitat humana, que generin dinàmiques de compromís, superant el concepte econòmic i reorientant el capital egoista cap a la solidaritat envers els aturats i empobrits del món laboral i social. Que cerquin la coherència entre el que es diu i el que es fa, i que tinguin una comunicació constant amb el cos social per captar les aspiracions dels treballadors dignes de ser promocionades i desenvolupin la sensibilitat social envers la consecució d'aquells drets que ajudin al treballador més enllà de la qüestió retributiva. I alhora fer servir el diàleg per solucionar els conflictes i no la guerra total. El camí és difícil, però no impossible. S'ha de canviar la mentalitat del teixit empresarial entregat només al benefici i la del teixit laboral per no crear una atmosfera de permanent enfrontament.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

L'11S I EL 9N

Aquestes dues dades signifiquen molt enguany pel futur de Catalunya i les seves celebracions poden significar molt per a Catalunya. La primera, Diada Nacional de Catalunya d'avui dijous amb tots els actes i celebracions que tenen lloc arreu del país, a Sant Feliu, amb motiu de tenir dipositades al cementiri municipal les restes del que fou President de la Generalitat a l'exili, Josep Irla i Bosch, hi haurà un dels principals actes de les comarques gironines amb l'homenatge de les institucions oficials, del consistori guixolenc i partits polítics.

Però el principal acte de demostració de catalanitat per part del poble català serà la gran formació de la V a la ciutat comtal en aquesta Diada del 2014, reivindicativa i commemorativa del Tricentenari de la pèrdua de les llibertats a Catalunya amb motiu de la guerra de Secessió, pot representar un nou pas per poder anar a la recuperació total del país dins el procés sobiranista encetat en el seu dia, i que tindrà la seva continuació el proper diumenge 9N.

Un diumenge 9 de novembre quan els ciutadans, amb el permís del govern central, seran cridats a dipositar a les urnes la papere de les dues preguntes que diuen: *Vol que Catalunya sigui un Estat? En cas de resposta afirmativa, vol que aquest Estat sigui independent?* El ciutadà podrà optar amb les respostes de **SÍ** o **NO**. Una consulta ciutadana on cada català podrà optar, lliurement i democràticament, l'opció que al seu parer sigui més raonable i beneficiosa per a Catalunya.

Darrerament i quan el termini es va escurçant amb motiu de les informacions que es van coneixent en l'àmbit polític, els representants de la ciutadania van definint la seva estratègia de cara als seus electors, tant a nivell del país com local. Aquests fets, a banda de demostrar que no van units amb una sola consigna com és el bé general de Catalunya, no fan més que confondre als ciutadans que els han elegit i votat que veuen com aquests opten per una altra opció que no és la mateixa que la d'ells. A banda també alguns grups es desmarquen de l'opció d'independència, uns propugnen altres qüestions i altres no es defineixen clarament. Un gran senyal de manca d'unitat dels partits catalans que no fan res més que ampliar l'anticatalanisme existent a la pell de toro espanyola.

Una Diada que coincidint en un dijous pot representar també un llarg pont per a molts ciutadans, que una vegada hagin complert o no amb la seva ideologia de ser presents als diferents actes, s'agafin unes curtíssimes vacances.

MINIOTAIRES GUIXOLENCS

CANÇONS DE TAVERNA O CANÇONS DEL FAR?

Pàgina de dietari

Peccata minuta

16.agost.2014

L'endemà de la Mare de Déu d'Agost. Torno de la platja, pel carrer Sant Joan, i hi veig entrar una parella des del carrer Hospital. L'home duu un paquet de pastisseria sostingut per un inconfusible cordill. Sempre he admirat la traça amb què les dependents hi lliguen (enfaixen, gairebé!) el volum d'un tortell, d'una coca o d'un braç de gitano. Res de cinta adhesiva, de fer més ràpid i còmode, sinó aquell atrevir-se amb el pas d'encavalcar les vetes, per sota i per sobre, fins acabar l'emboïllat amb nus i llaç i el cop sec del cordill en petar-lo. Presència inequívoca d'una tradició que, malgrat la modernitat i els avenços, continua persistint. I per molts anys així sigui!

Aquesta parella coincideix amb una altra que ve darrere meu i que en veure'ls els pregunta: *Que és algun sant?* La dona respon, amb boca petita i to baix: *és un pecat*. El mot *pecat* associat amb el dolç d'unes postres i pronunciat pels llavis d'una *fèmina* obre d'immediat tot un món de referències religioses, de plaer, de salut i d'estètica. Primer penso: *pecat confessat és mig perdonat!* I així deslliuro, d'entrada, aquella veu anònima de qualsevol màcula. Però llavors la imatge d'una celebració al voltant d'una taula, la d'un àpat, m'és inevitable. I damunt les tovalleres hi veig unes copes entelades d'un xerès daurat i uns talls de pastís de xocolata que es fondran al paladar. I hi endevino tant un punt de transgressió i de plaer, de desinhibició, com de repressió i fins i tot de coqueteria. Sento el brindis i les converses dels comensals i no s'allunyen gaire de les més habituals en aquests casos. Els homes, naturals, gaudeixen del vi i també del dolç, tant en el gest com en les paraules, mentre les dones hi manifesten una certa reserva. És com si es tractés d'un fruit prohibit, la poma del paradís. Com si fos un *pecat*. Venial, però. Excusable. Conscients, tanmateix, que només és la concessió d'un dia o de dos o potser fins i tot de tres, que és estiu i les vacances bé que han de tenir un grau de permissivitat. Com si dient en veu alta que és difícil de resistir la temptació, no fos tan greu el fet de no vencer-la. Prou ens ho recorda una frase d'Oscar Wilde, hàbilment escollida i exposada als vidres d'una gelateria de la ciutat: "Es pot resistir a tot, excepte a la temptació". Sàvia sentència!

I així, gràcies a aquests desconeguts asseguts a taula que s'han instal·lat de cop a la meua imaginació mentre ajuntaven les seves copes i conjuraven sobre la felicitat i el benestar, jo, fent via cap a casa sota un dia estrany d'agost que *peca* de ser massa nuvolós i poc calorós, i amb l'inesperat *oferiment* que ells desconeixen que m'han fet (el mot *brindis* prové de la frase alemanya *ich bring dir's: t'ho ofereixo*), penso, i això que no sóc massa llaminera, en el pastís de maduixa que des de Balsareny sovint arriba al final d'un dinar familiar. Si no és cap destorb per a la salut, a qui no li agrada de tant en tant fer lliscar el gust pel pendís de la llibertat?

ÀNGELA RIBAS I LACASA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS:	ANUAL: 80 €
	TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS:	ANUAL: 100 €
	TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf):	ANUAL: 60 €
	TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (€) ACPC

